

Д. Кабалевського, полягає у формуванні музичної культури як невід'ємної частини духовного зростання особистості [4, с. 9]. Відомий композитор займався проблемою зацікавлення школярів до предметів мистецького циклу у школі. Адже лише під час захоплення музикою, дитина правильно відчує і зрозуміє її. «Музика – це саме життя», – так стверджує Дмитро Борисович своє ставлення до музичного мистецтва.

Отже, проаналізувавши погляди видатних педагогів щодо естетичного виховання, спостерігаємо процес зміни ролі музики як засобу виховання – від розвитку природних задатків до прищеплення дитині естетичної культури, що так затребувана на даному етапі розвитку суспільства. Музичне мистецтво більше, аніж інші види мистецтва, орієнтоване на емоційно-ціннісну сферу дітей, тому не варто нехтувати його виховними можливостями. Музика – незмінний засіб впливу на підростаюче покоління, яке цілком забезпечує гармонійний розвиток особистості і є важливим компонентом духовного збагачення школярів.

Список використаних джерел:

1. Волкова Н.П. Педагогіка: посібник для студентів вищих навчальних закладів / Н.П. Волкова. – К.: Академія, 2003. – 576 с.
2. Гамина Т., Дряпика В. А.С. Макаренко об эстетическом воспитании молодежи средствами музыкального искусства / Т. Гамина, В. Дряпика // Воспитание школьников. – 1990. – № 6. – С. 23–25.
3. Засновник новітньої системи музичного виховання Д. Кабалевський [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://osvita.ua/vnz/reports/culture/11623/>
4. Кабалевский Д. Воспитание ума и сердца: Кн. Для учителя. – М.: Просвещение, 1981. – 192 с.
5. Мойсеюк Н. Педагогіка: Навчальний посібник. – К.: Гранма, 1999. – 350 с.
6. Розвиток теорії естетичного виховання [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://studentam.net.ua/content/view/3583/97/>
7. Сухомлинський В.О. Народження громадянина / В.О. Сухомлинський // Вибр. тв. в п'яти томах. – Т. 3. – К.: Рад. школа, 1977. – С. 283–582.
8. Сухомлинський В.О. Павлівська середня школа / В.О. Сухомлинський // Вибр. тв. в п'яти томах. – Т. 4. – К.: Рад. школа, 1977. – С. 7–390.

Мартьянова М.Є.

викладач,

Запорізький державний медичний університет

АЛЕН (ЕМІЛЬ-ОГЮСТ ШАРТЬЄ) ТА ЙОГО КОНЦЕПЦІЯ НАВЧАННЯ

Кожна людина проходить свою модель розвитку й виховання. Психологи вважають, що існують внутрішні та зовнішні фактори, які впливають на формування особистості. Порівнюючи вплив зовнішніх факторів (сім'ї та соціального оточення), французький педагог та філософ Ален (Еміль-Огюст Шарт'є) наголошує на перевазі школи. Вчений підтримує ідею, що школа

повинна бути місцем не лише отримання інформації а й впровадженням нових ідей, їх практичного застосування. Він її аргументує прикладом, коли талановита дитина в музикальній школі більшість часу проводить вивчаючи теорію: біографію, жанри та школи замість практики гри на інструменті [1]. Традиційне навчання полягає в освоєнні спочатку теоретичних знань, що критикує Ален. Кожна робота чи завдання повинні починатися з бажанням діяти й викладач повинен створити належну атмосферу для розвитку дитячої зацікавленості й амбіції.

Ален пояснює термін виховання як рух думки, яка породжується цікавістю. Навчання повинно виховувати самодисципліну, волю, терпіння та працьовитість. Це стає можливим лише при наданні стимулу всьому виховному процесу. Абсолютна й безумовна цікавість дітей до навчальної роботи є єдиним засобом, який веде до найбільш повного розвитку характеру, розуму, відчуття й дає можливість вчителю спостерігати за формуванням та становленням своїх учнів [3, с. 13]. Але вчений попереджує, що поставлена ціль має бути досяжна й чітко сформульована, інакше це може привести до розчарування та втрати мотивації навчання.

Однією з помилок, які вбачав Ален у викладанні XIX та XX століття є гонитва за знаннями, а не за свободою мислення. Головне завдання вчителя – навчити своїх учнів працювати, розвиватися, виховувати самодисципліну. Педагог у виконанні своєї складної роботи в освітянській діяльності може розраховувати на прагнення дитини стати дорослою. Адже, незважаючи на вік, ставлення до вихованців як до рівних породжує їх впевненість, повагу й довіру до вчителя. Саме тому Ален ставив під сумнів ефективність використання гри як методу навчання. Вчений стверджував, що гра несе в собі розважальну функцію, яка може призвести до небажання виконувати більш складні завдання. Гра сприймається учнями як щось забавне, час, коли можна відпочити й, як результат, спостерігається відсутність уваги. Гра відсуває на другий план осмислення й узагальнення та втрату контролю над змістом та процесом навчання. Дитина пишається своїми досягненнями лише коли досягла все сама без сторонньої допомоги. Використання гри, за словами педагога, змінюють відношення учнів до вчителя, замість поради він стає жартівником [1].

Ален вимагав політичної нейтральності вчителя. Викладач – це посол від «народу дорослих» при «народі дітей», який живе «за законами тайної єдності» й порушувати їх не має права. Учень може плідно працювати, якщо вчитель поважає автономію класу, яка повинна й може бути незалежна від зовнішніх сил [2, с. 49].

Отже, можемо зробити висновок, що за Аленом, розвиток дитини є духовним зростанням, яке викликає природний пізнавальний потяг. Головним завданням для педагога є мотивувати учня працювати, не боятися труднощів, зрозуміти, що результат виховання залежить від власних зусиль особистості. Для досягнення цих цілей рекомендується використовувати елементи гри лише з чіткими поясненнями про обов'язковість та важливість завдання. При цьому педагог виконує роль спостерігача та консультанта, дозволяючи учню використовувати свої власні ідеї та творчі задуми.

Список використаних джерел:

1. Alain Propos sur l'éducation / Alain [Electronic resource] – Mode of access : http://classiques.uqac.ca/classiques/Alain/propos_sur_education/propos_sur_education.pdf
2. Бим-Бад Б.М. Педагогические течения в начале двадцатого века [Текст] : лекции по педагогической антропологии и философии образования / Б. М. Бим-Бад ; Университет Российской академии образования. Психолого-педагогический факультет. – 2. изд. – М. : Издательство УРАО, 1998. – 114 с.
3. Окунев А. А. Урок? Мастерская? Или... Развитие философско-педагогических идей «Французской группы нового образования» и их реализация в современной школе России [Текст] / А. А. Окунев. – СПб. : Филиал издательства «Просвещение», 2001. – 303 с.

Мірошниченко В.М.

*кандидат педагогічних наук, доцент,
Національна академія Національної гвардії України*

ОРГАНІЗАЦІЯ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ МАЙБУТНІХ ФІЛОЛОГІВ

Однією з важливих умов забезпечення високої якості підготовки майбутніх фахівців є посилення ролі самостійної роботи.

Питання організації самостійної роботи студентів-філологів висвітлено в наукових працях таких вчених, як А. Алексюк, Н. Бібік, В. Бондар, В. Буряк, М. Давидов, І. Дичківська, В. Козаков, О. Малихін, П. Підкасистий, О. Пометун, О. Пехота, О. Петрашук, С. Сисоєва, З. Тимошенко, В. Ужик.

Мета дослідження – аналіз самостійної роботи у фаховій підготовці майбутніх філологів.

Орієнтування студентів на самостійну навчальну діяльність сприяє поглибленню професійних знань майбутніх філологів, під час роботи над новим матеріалом домінує його перспективне сприйняття, упродовж усього навчання у вищому навчальному закладі, вдосконалюється фахова майстерність, розвивається індивідуальна самоосвітня компетенція.

Удосконалення системи організації самостійної роботи студентів сприяє розвитку умінь самостійно здобувати знання та використовувати їх у практичній діяльності. Майбутні спеціалісти, у яких сформовані навички самостійної роботи, здатні активно та ефективно використовувати навчальний матеріал, поєднувати фундаментальні знання з умінями працювати в колективі за умов внутрішньої здорової конкуренції самостійного та кваліфікованого вирішення проблем, які постають на всіх етапах педагогічного процесу [1].

Самостійна робота студентів формує в майбутніх спеціалістів творче ставлення до праці, розвиває внутрішні стимули до самовдосконалення, є ефективним засобом самонавчання та самопідготовки. Як свідчать наукові джерела, самостійна робота студентів – це форма активності особи, що забезпечує можливість прискорення переходу від навчально-пізнавальної до самостійної професійної діяльності.